

HENRY WINKLER & LIN OLIVER

EXTRATERESTRUL
SUPERSTAR

ILUSTRĂȚII DE ETHAN NICOLLE

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
RUXANDRA VOROTNEAC

corint junior

3

Când am deschis trapa, primul lucru care m-a izbit a fost soarele. Vreau să spun că m-a izbit la propriu, înfigându-și razele aurii luminoase în toți ochii mei. Când trăiești pe o planetă pitică roșie, lumina este mereu slabă. Lumina puternică de pe Pământ era, deci, insuportabilă.

M-am retras repede în vehiculul meu și m-am năpustit asupra sertarului în care Bunica Încrețitură îmi pusese provizii în caz de urgență, precum unguente, loțiuni și o unghieră. Trebuie să ne tăiem unghiile de două ori pe zi, asta dacă nu plănuim să le folosim pe post de scărpinător de spate. Am răscolit printre lucrurile din sertar până am găsit ce căutam.

Ochelarii de soare.

Mă rog, *nu chiar* ochelari de soare. De fapt, sunt niște monocluri fumurii, lentile simple, care se prind de fiecare ochi. În timp ce mi le puneam, lucru care

să știți că nu doare, mi-am dat seama că îmi lipsea unul. Am mai cotrobăit puțin prin sertar, până când s-a auzit o bătaie puternică în trapa de ieșire.

— Ieși de acolo! răsunau înfundat vocile de afară.

M-am uitat pe geam și am văzut o mulțime de oameni adunându-se în jurul navei.

— Vrem să facem *selfie*-uri cu tine!

Selfie-uri? Ce-or mai fi și astea? Credeam că știu engleză. Am învățat șaptezeci și două de limbi și vorbesc fluent șaptezeci și una dintre ele. Maghiara încă îmi dă bății de cap. Dar nu am mai auzit cuvântul *selfie* până acum. Creierul meu a trecut prin tot dicționarul pământesc în căutarea cuvântului, dar nu a găsit nimic. Am dibuit o definiție pentru

cuvântul *identitate*, adică *self* în engleză: „sinele, ceea ce ne distinge pe noi de o altă persoană”. Eu aveam un sine, dar nu aveam să renunț prea ușor la el.

Bătăile din trapă deveneau din ce în ce mai insistente.

— Hai, n-o să stăm toată ziua aici! a țipat un om care avea pe umăr un dragon colorat ce scotea flăcări. Trebuie să ajungem la Lumea Harry Potter înainte de prânz. Deschide ușa!

Nu-i de mirare că e atât de grăbit, mi-am zis. Și eu aș fi, dacă mi-ar sta pe umăr un dragon care scoate flăcări și îmi arde partea de sus a brațului.

Încă nu îmi găsisem monoclul lipsă, deci singura soluție a fost să îmi închid cel de-al șaselea ochi și să îl mut la ceafă. Deși nu aveam dinți, am afișat cel mai larg zâmbet cu putință, sperând ca gingiile mele de un roșu-aprins să nu îi sperie pe oameni. Am deschis trapa ca să fac cunoștință cu aceste creaturi pe care le știam doar din filme și seriale.

În momentul în care ușa s-a deschis și am scos capul afară, întreaga mulțime a izbucnit într-un ropot de aplauze.

— Ce costum mortal! a exclamat un om masiv, cu brațe păroase, care m-a luat pe după umeri și și-a apropiat fața de a mea. Zâmbește pentru mătușica

Bertha din Minnesota, a mai zis el, strângându-mă atât de tare încât am crezut c-o să rămân cu un câr-cel pe viață.

Apoi a făcut o poză cu telefonul mobil. Mai vă-zusem tipul ăsta de telefon într-un muzeu de pe planeta mea, de acum mii de ani distanță, de pe vre-mea când încă mai foloseam așa ceva. Acum, desi-gur, sunt învechite, fiindcă noi putem face poze cu oricare dintre cei șase ochi.

Omul a ridicat telefonul în aer și le-a arătat tutu-ror poza.

— Mătușii Bertha o să-i pice proteza când o să mă vadă cu domnul „ochi bulbucăți”!

Nimeni nu mi-a mai zis până acum că am ochii bulbucăți. Am simțit o urmă de tristețe. Chiar eram departe de casă. Au început să-mi curgă lacrimi din ochii trei, patru și cinci, cei care au cele mai mari glande lacrimale. Îmi cam încețoșau vederea, mai ales că al șaselea ochi era încă închis, de teamă să nu pătrundă lumina orbitoare a soarelui californian.

Am cercetat mulțimea cu privirea. Primul lucru pe care l-am observat a fost un copil mic cu limba albastră, care purta un tricou pe care scria *VIATA E MAI BUNA CÂND MÂNÂNCI MACAROANE CU BRÂNZĂ*. Fetita bea o substanță înghețată albastră, cu un pai care ieșea dintr-un capac rotund de plastic.

— Ai putea să-mi împrumuți capacul ăla? am întrebat-o. Chiar am nevoie de el.

— Fiți atenți, oameni buni! a chicotit ea, întinzându-mi capacul. Cred că extraterestrul ăsta o să mănânce capacul la masa de prânz.

Mi-am adus al șaselea ochi în față, am luat capacul din mâna fetei și l-am pus direct pe ochi. A blocat aproape toată lumina care venea de la soare, iar ochiul nu m-a mai deranjat. Ce începuse să mă deranjeze era intensificatorul senzorial. Simțeam cum începe să prindă viață și nu-mi puteam da seama care dintre toate priveliștile, sunetele și mirosurile din jurul meu l-ar fi putut stimula. Dar nu a trebuit să aștept prea mult ca să aflu. Deodată, a țâșnit în sus și a început să miroasă și să cerceteze. Părea să se concentreze asupra substanței albastre din paharul pe care îl ținea fetița.

— Oh, nu! i-am spus. Să nu îndrăznești!

Dar, după cum știți de acum, intensificatoarele senzoriale sunt destul de independente, iar aroma substanței înghețate era irezistibilă pentru receptorii lui olfactivi. Cu un furnăit sonor, s-a năpustit în băutura albastră și a împrășcat-o pe tricoul fetei.

— Uau, ați văzut chestia aia lipită de spatele extraterestrului? a țipat un băiat care avea metal în dinți. E cel mai tare efect special pe care l-am văzut!

A avut mult tupeu copilul ăsta să spună așa ceva, având în vedere că dinții lui metalici străluceau ca niște becuri pâlpâitoare în lumina soarelui.

Oamenii au început să facă poze în timp ce intensificatorul meu senzorial continua să se învârtă frenetic prin aer, inhalând băutura albastră și improșcând-o peste tot prin public. Am crezut că îi va înfuria, dar toți au râs și au aclamat. Oamenii ăștia aveau un simț al umorului grozav.

— Îți place aroma de zmeură, asta albastră! E și preferata mea! a țipat un băiețel care stătea pe umerii tatălui său. Te iubesc, creatură!

Un sfat pentru voi, pământeni: să nu vorbiți niciodată cu un intensificator senzorial după ce s-a pus pe adulmecat! Al meu s-a întors spre băiețel și i-a aruncat în față un bulgăre făcut din gheața din băutura. Băiatul s-a prăpădit de râs, iar intensificatorul senzorial i s-a alăturat, scoțând un sunet atât de ascuțit încât au început să-mi vibreze urechile. Apoi s-a lăsat pe capul băiatului și l-a mângâiat pe frunte, în timp ce mama lui a surprins totul pe camera telefonului.

— Fiți atenți! a strigat băiatul cu dinții strălucitori. Creatura s-a băgat în filmarea doamnei ăleia.

— Cine ar fi crezut că tu vei fi vedeta zilei, Leo? a spus mama băiatului. Sigur strângem o grămadă de

vizualizări cu filmarea asta. O să fii prima vedetă a familiei!

Mulțimea se adunase atât de aproape și era atât de multă agitație, încât îmi era greu să respir și cu al treilea plămân. Nu puteam să scap de ei, nu aveam încotro să mă duc. Nu îmi puteam face loc prin mulțime, iar trapa din spatele meu era închisă. Eram blocat și începusem să simt aceeași groază ca atunci când mă urmărea Escadronul.

O mână verde, cauciucată, a apărut pe neașteptate și m-a apucat de încheietură. Am încercat să scap din strânsoarea puternică și m-am urcat pe aripa navei, dar nu am putut scăpa, mă ținea prea strâns.

M-am uitat în sus și am văzut că un monstru uriaș, care se înălța falnic deasupra mulțimii, mă ținea de încheietură. Capul lui verde și înfricoșător era fixat de gât cu niște șuruburi de metal. S-a aplecat greoi spre mine și a mârâit.

Grozav, mi-am spus. Sunt pe Pământ de trei minute și deja o să mor.

— Hai cu mine, amice, a spus monstrul cu o voce care nu se potrivea deloc cu fața lui.

— Uită-te aici, Frankenstein! a țipat bărbatul cu mâini păroase, ținându-și telefonul cât mai sus. Arată-mi zâmbetul tău de monstru!

— Nu acum, omule, a spus monstrul. Eu și tipul din spațiu mergem în pauza de masă. Ne întoarcem la ora 2.

— Serious?! am întrebat eu, cam pițigăiat.

— Hai s-o ștergem din adunătura asta, mi-a răspuns Frankenstein. În camera de relaxare mă așteaptă un sandvici cu ruladă de carne.

Frankenstein m-a tras de mână, dar, din nou, nu mă puteam mișca, de data aceasta din cauză că ventuzele de la picioare se încleștaseră în sol. Asfaltul era foarte încins, iar căldura probabil le-a ajutat să se lipească și mai tare.

— Vii sau nu? m-a întrebat Frankenstein.

— Mi-ar plăcea, dar se pare că am o problemă cu ventuzele.

S-a întins spre mine, m-a apucat de subraț și m-a ridicat în aer. Am auzit cum îmi pocnesc ventuzele în timp ce se desprind de asfalt. A arătat cu degetul spre intensificatorul senzorial.

— Iei chestia aia cu tine? a întrebat.

— Da. E lipită de mine.

— Uau, costumele astea devin mai bune pe zi ce trece, a spus el.

Cărându-mă sub brațul lui ca pe o geantă plină cu fragmente de asteroizi, și-a croit drum prin mulțime, spunând:

— Păzea că vin, oameni buni! Pa-uză de masă.

Deși oame-nii făceau poze în continuare, ne-au lăsat cale liberă și am reu-șit să ajungem la o stradă pe care trecea un tram-vai plin cu turiști. Un ghid turistic vorbea la microfon:

— În iazul de acolo se află faimosul rechin meca-nic din *Fălci*. Țineți-vă mâinile în tramvai, oameni buni! Peștele ăla adoră să crănțănească turiști din Vestul Mijlociu. Ia priviți și dincolo! Avem noroc. E Frankenstein, monstrul legendar din film, devenit faimos în 1931, datorită lui Boris Karloff. Nu vreau să vă scârbesc, dar Frankenstein a fost construit din bucăți ale corpurilor unor oameni decedați.

— Ești decedat, adică mort? l-am întrebat pe monstru. E ciudat, nu miroși ca și cum ai putrezi.

— Ce-i cu tine, amice? Știm amândoi că ăsta e un costum de cauciuc. Acum zâmbește, ne fac poze vizitatorii parcului.

M-am uitat spre tramvai: toată lumea stătea în picioare, ținându-și telefoanele sus. Le-am zâmbit repede.

— Ce tare! a țipat cineva. Extraterestrul are gingii roșii. Cum îl cheamă?

— Adevărul e că nu l-am mai văzut până acum, a spus ghidul turistic. Poate e un personaj dintr-un serial nou. Așa e la Hollywood, oameni buni... În fiecare zi apare ceva nou.

Tramvaiul și-a continuat drumul.

— Camera de relaxare e chiar acolo, lângă caruselul cu dinozauri, a spus Frankenstein, arătând cu un deget mare și verde spre bungaloul ascuns în spatele unui peisaj de junglă. Te descurci dacă te pun jos?

— Cred că da.

— Bine, să ai grijă la balega de dinozaur.

— Încă mai aveți dinozauri pe aici?

— Nu, doar te luam peste ventuză.

M-a lăsat jos și am început să merg pe vârfuri, lucru care îmi împiedica ventuzele să se lipească de asfalt. Ne-am îndreptat spre bungalou, trecând pe lângă o tarabă unde se vindea o chestie maronie împletită, acoperită cu ceva ce părea a fi cristale mici de clorură de sodiu. Pe semnul de deasupra tarabei scria *COVRIGI*.

— Țștia arată interesant, am spus. Îi purtați pe post de accesorii?

— Da, mulți oameni îi poartă ca brățări, mi-a spus Frankenstein chicotind. Se potrivește de minune fiindcă, dacă li se face foame, au o gustare încolăcită chiar în jurul încheieturii. Și nimic nu-i mai bun decât să și ungi una dintre bunătățile astea cu niște muștar.

— Și eu m-am uns odată cu muștar, am spus eu, încercând să pară că știi despre ce vorbesc. Mi-a ținut răcoare, a fost bine.

— Ești ciudat rău, amice.

— Oho, dac-ai ști!

— Apropo, n-am reținut cum te cheamă, a spus Frankenstein. Eu sunt Luis Rivera.

— Dar credeam că numele tău e Frankenstein.

— Uite ce e, amice, poți să lași teatrul acum! Nu trebuie să te porți non-stop ca un extraterestru. Lasă actoria și spune-mi cum te cheamă.

— Pe planeta mea mi se spune Cetățeanul Nas-Scurt.

— Chiar ești foarte dedicat rolului, a spus Luis oftând.

— Numele dat la naștere e XR 23 Zeta 5466.

— Devine enervantă treaba asta, a spus Luis, așa că voi fi mai clar. Te întreb care e numele tău pe Pământ, căci, din întâmplare, asta e planeta pe care ne aflăm.

Bunica Încrețitură și cu mine nu ne-am gândit suficient la toată treaba asta. În graba de a-mi pregăti fuga de pe planeta noastră, nu am avut timp să alegem un nume pământean și acum aveam nevoie de unul. Tipul uriaș și verde se oprise din mers și se holba la mine. M-a cam luat amețeala de teamă.

— Nu e o întrebare grea, amice, a zis Luis.

Amice! Buddy. Țsta era!¹

— Țsta e numele meu. Buddy.

— Și, din întâmplare, ai și un nume de familie, sau și asta e o întrebare prea dificilă?

Să fiu sincer, chiar era o întrebare grea. M-am uitat disperat în jur, folosindu-mi toți cei șase ochi ca să cercetez împrejurimile în căutarea unei idei.

— Ce tare! exclamă Luis. Costumul tău este automatizat. Ai o telecomandă pentru ochi?

Doi dintre ochi se opriseră ațintiți spre o tarabă de mâncare destul de aglomerată. Pe semnul de deasupra scria *CHEESEBURGER – CEL MAI TARE DIN PARCARE*.

— Cheeseburger, i-am spus lui Luis. Numele meu este Cheeseburger.

— Ce fel de familie trăsnită mai e și asta, de are nume de mâncare fast-food?

¹ În engleză, *buddy* are sensul de „amic”, „prieten” (n. red.).

Desigur, pornisem treaba asta cu stângul, cu tot cu ventuze.

— De fapt, Cheese e tot prenume, am spus, revenind la ideea anterioară. Folosesc mai mult inițiala C. Buddy C. Burger.

— Bine, asta sună mai puțin trăsnit, a zis Luis. Într-o zi, mi-ar plăcea să îi cunosc pe părinții tăi ca să purtăm o discuție. Dar acum sunt lihnit. Așa că haide, Buddy C. Burger, să mâncăm niște ruladă de carne.

Și-a pus mâna uriașă și verde pe după umărul meu și ne-am îndreptat spre camera de relaxare. Și uite-așa, aveam și nume, și primul meu prieten de pe Pământ.

HOLLYWOOD